

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **V. B.**, zastoupeného Mgr. Jakubem Beránkem, advokátem se sídlem Česká Lípa, Jiráskova 638/35, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem Liberec, U Jezu 642/2a, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 14. 11. 2019, č. j. 59 A 31/2018-84,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jakubu Beránkovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **6.800 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 31. 10. 2017, č. j. MUZ/3483/2017, Městský úřad Zákupy, odbor výstavby (dále jen „stavební úřad“), podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon z roku 1976“) ve spojení s § 190 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon z roku 2006“), nenařídil odstranění stavby vodovodní přípojky – jedné části na pozemcích p. č. XA, XB, XC, XD a XE a druhé části na pozemcích p. č. XF a XG v k. ú. S., obec Z. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 2. 2018, č. j. OÚPSŘ 319/2017-330-rozh. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Krajský soud se především neztotožnil s námitkou žalobce, že věc byla nesprávně posuzována podle stavebního zákona z roku 2006. Uvedl, že předmětem přezkumu je rozhodnutí, které bylo vydáno dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976. K námitce, že ve věci měl rozhodovat speciální stavební úřad, krajský soud konstatoval, že sporná stavba sestává z nově vybudovaných částí soukromé vodovodní přípojky, které nejsou součástí vodovodního řádu a nejsou vodním dílem [§ 2 odst. 1 a § 3 odst. 1 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích)]; ve věci byl proto příslušný obecný stavební úřad.

[3] Krajský soud přisvědčil žalobci v tom, že postup stavebního úřadu, který v rámci řízení o odstranění stavby vydával rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, respektive nařizoval stavbu odstranit, která žalovaný postupně rušil, pro něj musel být zjevně matoucí. O jisté bezradnosti stavebního úřadu svědčí také délka celého správního řízení. Velký podíl na situaci nicméně měly nevyjasněné majetkoprávní vztahy k přípojkám a objektivně šlo o složitý případ, což ostatně ve zprávě ze dne 9. 4. 2018, č. j. KVOP-15529/2018, konstatoval i veřejný ochránce práv, který se věcí rovněž zabýval. Nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí ze strany správního orgánu navíc nemůže být důvodem pro zrušení takového rozhodnutí. Jedná se o lhůtu pouze pořádkovou, s jejímž nedodržením je spojena možnost, respektive povinnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 1, 3 správního řádu); tohoto institutu ostatně žalobce opakovaně využil. Nedodržení pořádkové lhůty pro vydání rozhodnutí v této věci tedy nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[4] Podstatné pro nyní projednávanou věc je, že pro spornou stavbu vodovodní přípojky bylo vydáno územní rozhodnutí (rozhodnutí ze dne 12. 12. 2001, č. j. 471/01-328) i stavební povolení (rozhodnutí ze dne 11. 2. 2002, č. j. výst. 43/02-330). Obě rozhodnutí v roce 2003 obstála v přezkumu před žalovaným. Kromě toho stavební úřad rozhodnutím ze dne 5. 3. 2003, č. j. výst. 79/03-330, povolil na žádost stavebníka R. F. změnu stavby před jejím dokončením. Za této situace proto stavební úřad nepochybil, pokud řízení o odstranění stavby ukončil s výrokem, že *se odstranění stavby nenařizuje*. Krajský soud v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011-93, z něhož se podává, že stavební zákon z roku 1976 ani správní řád z roku 2004 neumožňují stavebnímu úřadu řízení o odstranění stavby zastavit v případě, kdy shledá, že nejde o stavbu postavenou bez stavebního povolení či v rozporu s ním. Prikazuje-li stavební zákon úřadu naříditi odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu anebo v rozporu s ním, lze dovésti, že pokud dospěje stavební úřad k závěru opačnému, a to že se nejedná o „černou stavbu“, je oprávněn učinit výrok, kterým odstranění stavby nenařídí. Ačkoli se výše uvedené závěry vztahují k rozhodování podle stavebního zákona z roku 2006 a úprava obsažená v § 129 odst. 1 písm. b) tohoto zákona není totožná s úpravou ve stavebním zákoně z roku 1976, nejsou tyto odlišnosti takového rázu, aby měly vliv na použitelnost citované judikatury.

[5] Za nedůvodnou označil krajský soud i námitku žalobce, podle které rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 5. 3. 2003, č. j. výst. 79/03-330, o změně stavby před dokončením, je mystifikační podvrh. Upozornil, že toto rozhodnutí je zmíněno i v rozhodnutí ze dne 9. 8. 2004, č. j. 174-04-330 (dodatečné povolení stavby vodovodní přípojky, následně zrušené žalovaným – pozn. NSS), na něž žalobce sám odkazoval. Nejpozději doručením posledně uvedeného rozhodnutí tedy musel být žalobce o existenci rozhodnutí ze dne 5. 3. 2003 zpraven. Právo podat proti tomuto rozhodnutí opravný prostředek není závislé na tom, zda mu bylo doručeno; i v případě odnětí možnosti účastnit se řízení a nedoručení rozhodnutí umožňuje správní řád opravný prostředek podat. Této možnosti však žalobce nevyužil; rozhodnutí ze dne 5. 3. 2003, č. j. výst. 79/03-330 proto již nelze přezkoumat z důvodu uplynutí lhůt stanovených ve správním řádu.

pokračování

[6] Namítal-li žalobce, že na parcele p. č. XG a XF nebyla žádná stavba dle projektové dokumentace realizována, protože ve skutečnosti je zde uložen ochranný plastový kryt na pokládku optických kabelů společnosti SPT Telecom, krajský soud upozornil, že žalobce ničím toto své tvrzení nedoložil. Nadto není ani zřejmé, jaké dotčení na svých veřejných subjektivních právech v této skutečnosti žalobce spatřuje.

[7] Krajský soud se konečně nezabýval ani otázkou dodávky pitné vody do nemovitosti ve vlastnictví žalobce, neboť tato otázka nebyla předmětem řízení v posuzované věci. Neprovedl ani rozsáhlé dokazování, kterého se žalobce domáhal. Navrhované důkazy totiž buď byly součástí správního spisu, nebo bylo jejich provedení pro posouzení důvodnosti žaloby nadbytečné.

[8] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel namítá, že krajský soud ignoroval zásadu materiální pravdy a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávně zjištěném skutkovém stavu. Nesouhlasí s krajským soudem v tom, že ve věci je podstatná existence územního rozhodnutí a stavebního povolení pro stavbu vodovodní přípojky bez ohledu na to, zda předmětná stavba vůbec kdy vznikla; domnívá se, že rozhodné je právě to, zda stavba byla skutečně realizována. Pro stavebníka R. F. bylo vydáno stavební povolení ze dne 11. 2. 2002, č. j. výst. 43/02-330, to se však týkalo jiné vodovodní přípojky – v jiné (nové) trase, nikoli v trase původní přípojky k zemědělskému podniku. Stavebník však na základě tohoto povolení žádnou stavbu nerealizoval, proto stavba neexistuje. Stěžovatel krajskému soudu doložil rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2004, č. j. OÚPSR/KULK-9784, jímž bylo zrušeno dodatečné stavební povolení stavebního úřadu ze dne 9. 8. 2004, č. j. výst. 176/04-330, na vodovodní přípojku na pozemcích p. č. XA, XB, XC, XD a XE a na druhou část přípojky umístěné na pozemcích p. č. XF a XG, postavené na základě výše uvedeného stavebního povolení. Správní orgány si na místě samém neověřily, zda stavba dle stavebního povolení ze dne 11. 2. 2002 vůbec existuje. Spokojily se také s tím, že ke stavbě neexistuje ve správním spisu žádná dokumentace o jejím provedení.

[10] Otázkou skutečné realizace stavby vodovodní přípojky dle stavebního povolení ze dne 11. 2. 2002, č. j. výst. 43/02-330, a dodatečného stavebního povolení ze dne 9. 8. 2004, č. j. 174 04-330, se krajský soud vůbec nezabýval, jedná se přitom o stěžejní otázku pro posouzení věci. S ohledem na to, že řízení bylo vedeno podle stavebního zákona z roku 1976, bylo nutno v souladu s § 88 odst. 1 písm. b) tohoto zákona posoudit, zda konkrétní stavba nebo zařízení je postaveno bez stavebního povolení či v rozporu s ním. Stěžovatel nepovažuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011-93, za příléhavý jeho konkrétní situaci. Zopakoval, že stavba, na niž bylo vydáno stavební povolení dne 11. 2. 2002 nikdy nevznikla; za novou vodovodní přípojku je nyní považována původní řádná přípojka, stav se tedy změnil pouze právně, nikoli fakticky. Krajský soud tak chrání stav, který neodpovídá skutečnosti, což je flagrantním porušením zásady materiální pravdy. Stěžovatel se domnívá, že pokud stavba fakticky neexistuje a je za ni pouze prohlašována stavba původní, je možno rozhodnout o odstranění této domnělé stavby, neboť domnělá stavba tím, že nebyla nikdy realizována, je v rozporu se stavebním povolením.

[11] Stěžovatel se domáhal odstranění stavby vodovodní přípojky proto, že prvotní stavební povolení na vodovodní přípojku vydané stavebním úřadem dne 22. 9. 2000 pod č. j. 348/00-330, bylo pro nezákonnost zrušeno rozhodnutím Okresního úřadu Česká Lípa ze dne 14. 6. 2001, č. j. RRR-P 453/2001-339, protože stavebník protiprávně přepojil původní vodovodní přípojku

do bývalého státního statku Zákupy. Druhá část vodovodní přípojky na p. č. XF a XG (propojení vodovodní přípojky směrem k objektu stavebníka) byla realizována bez povolení.

[12] I s ohledem na existenci původní vodovodní přípojky pak bylo vydáno nové stavební povolení ze dne 11. 2. 2002, č. j. výst. 43/02-330, jež povolovalo stavbu vodovodní přípojky pro stavebníka R. F. v jiné trase, která měla být nezávislá na původní vodovodní přípojce. V zásahu do původní vodovodní přípojky k nemovitosti stěžovatele, která byla zkolaudována rozhodnutím Vodohospodářského orgánu odboru VIHaZ ONV v České Lípě ze dne 6. 11. 1989, č. j. VLHZ 356/86-233, spatřuje stěžovatel dotčení na svém veřejném subjektivním právu. Napadené rozhodnutí, jakož i rozsudek krajského soudu, chrání pouze domnělý stav, namísto původní řádně povolené a zkolaudované vodovodní přípojky. Právním odstraněním tohoto stavu nebude zasaženo do ničích práv; naopak, neodstraněním tohoto domnělého stavu je stěžovatel odříznut od možnosti připojení k vodovodu, ačkoli k jeho nemovitosti vede řádná vodovodní přípojka.

[13] Za účelem prokázání tvrzení, že na p. č. XG a XF se nachází plastový kryt pro pokládku optických kabelů, stěžovatel navrhol provést místní šetření a předkládal fotodokumentaci. Nic z toho však správní orgány neprovedly, není tak jasné, jak by měl stěžovatel svá tvrzení prokázat.

[14] Stěžovatel dále namítá, že řízení o odstranění stavby mělo být vedeno podle správního řádu z roku 1967, nikoli podle správního řádu z roku 2004. Řízení totiž bylo zahájeno na základě podnětu žalovaného ze dne 29. 10. 2001; podle § 179 odst. 1 správního řádu z roku 2004 se přitom řízení, která nebyla pravomocně skončena, před účinností tohoto zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů. Skutečnost, že nebyl aplikován správní řád z roku 1967, má zcela nepochybně význam na zákonnost celého řízení.

[15] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a odkázal na napadené rozhodnutí, v němž se s obdobnými námitkami stěžovatele dostatečně vypořádal. Připomněl, že jádro celé záležitosti spočívá v ukončení dodávky pitné vody do nemovitosti stěžovatele. Tato nemovitost byla dříve napojena na vnitřní rozvod vody státního statku Zákupy (respektive jeho právních předchůdců a nástupců). Po zrušení smlouvy o dodávkách pitné vody mezi právním nástupcem tohoto statku a dodavatelem vody si museli majitelé nemovitostí napojených na tento vnitřní rozvod vybudovat vlastní vodovodní přípojky. S tímto stavem se však stěžovatel nikdy nesmířil a domáhal se stejného způsobu zásobování vodou jako v minulosti.

[16] Podle žalovaného nesplňují stěžovatelovy námitky podmínku dle § 89 odst. 4 stavebního zákona z roku 2006, ve spojení s § 129 odst. 5 věty poslední tohoto zákona, podle nichž může účastník řízení uplatňovat námitky proti projednávanému záměru pouze v rozsahu, jakým může být jeho právo přímo dotčeno. Vodovodní přípojky, které byly předmětem řízení o odstranění stavby, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí, jsou totiž ve vlastnictví osob odlišných od stěžovatele. Stěžovatel v průběhu celého řízení odmítal akceptovat, že otázky zásobování jeho nemovitosti pitnou vodou nejsou předmětem tohoto řízení a své námitky nezaměřil na to, jak mají být nenařízením odstranění stavby vodovodní přípojky na sousedním pozemku přímo dotčena jeho práva. Žalovaný má za to, že dotčení práv stěžovatele existencí vodovodní přípojky na sousedním pozemku je ze své podstaty prakticky vyloučeno. Závěrem žalovaný odkázal na zprávu Veřejného ochránce práv ze dne 9. 4. 2018, č. j. KVOP-15529/2018, která celou situaci podrobně ilustruje.

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta

pokračování

před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Stěžejní část kasační argumentace stěžovatele, popsanou v bodech [9] až [12], lze shrnout následovně. Stěžovatel se domáhá odstranění stavby vodovodní přípojky v délce přibližně 700 m, procházející přes pozemky různých vlastníků, a to pozemky p. č. XB, XH, XC, XD, XE, XI, XJ, 2K, XL, XM, XN, XO, XP, XQ, XR, XS, XT a XF v k. ú. S. Předmětná vodovodní přípojka je napojena na veřejný vodovod vedoucí podél silnice č. 268 mezi obcemi Š. a S. Na uvedenou stavbu bylo stavebníkovi R. F. vydáno dne 11. 2. 2002 stavební povolení č. j. výst. 43/02-330 s tím, že vodovodní přípojka povede přes výše označené pozemky v nové trase, nezávisle na vodovodní přípojce původní, ležící na těchto pozemcích. Stavebník však ve skutečnosti jen „přepojil“ původní vodovodní přípojku, a to tak, že vlastní stavební úpravy této přípojky provedl pouze na pozemcích p. č. XB, XA, XC, XD, XE, situovaných při veřejném vodovodu (první část přípojky), a dále na pozemcích p. č. XG a XF v jeho vlastnictví, na nichž stojí objekt bývalé kapličky (vlastníky těchto pozemků jsou v současnosti RNDr. R. B. a PaedDr. L. B.). Stěžovatel se domnívá, že stavebník neměl k provedení stavby první a druhé části vodovodní přípojky příslušná oprávnění, že stavba byla realizována v rozporu s vydaným stavebním povolením a část této stavby (na pozemcích p. č. XI, XJ, XK, XL, XM, XN, XO, XP, XQ, XR, XS, XT) nerealizoval vůbec; dále má za to, že stavebník za novou stavbu své vodovodní přípojky vydává výše uvedeným způsobem upravenou stavbu původní vodovodní přípojky, která byla v této trase zkolaudována od roku 1989. Z tohoto důvodu se jedná o stavbu fiktivní – materiálně neexistující, jež měla být právně odstraněna v řízení, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí.

[20] Nejvyšší správní soud v této souvislosti považuje za vhodné v základních obrysech rekapitulovat průběh řízení o odstranění stavby, jehož výsledkem je žalobou napadené rozhodnutí. Toto řízení zahájil stavební úřad dne 17. 5. 2002, oznámením zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 16. 5. 2002, č. j. výst. 305/02-330; řízení tedy nebylo zahájeno dne 29. 10. 2001, jak se mylně domnívá stěžovatel. Předmět tohoto řízení stavební úřad vymezil jako stavbu vodovodní přípojky „na pozemcích p. č. XA, XU, XB, XC a XE“ a vodovodní přípojky „na pozemcích p. č. XO, XT, XP, XQ, XR, XS a XF1 (úsek od úrovně nemovitosti p. B. k objektu na p. č. XG – bývalá kaplička ve vlastnictví pana F.“. Rozhodnutím ze dne 31. 8. 2002, č. j. výst. 305/02-330, nařídil stavební úřad odstranění stavby vodovodní přípojky na pozemcích p. č. XB, XA, XC, XD, XE a XF. K odvolání stavebníka však bylo toto rozhodnutí žalovaným dne 19. 5. 2003 zrušeno (rozhodnutí č. j. OÚPSŘ/KULK717/2003-330-rozh.) a věc vrácena stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. Nato stavební úřad rozhodnutím ze dne 9. 9. 2003, č. j. výst. 426/03-330, uvedené řízení přerušil, neboť shledal, že předmětná stavba může být dodatečně povolena; za tím účelem vyzval stavebníka k předložení žádosti o dodatečné stavební povolení a předložení potřebné dokumentace. Dne 9. 8. 2004 bylo na stavbu vodovodní přípojky umístěné na pozemcích p. č. XB, XH, XC, XD, XE, XG a XF vydáno dodatečné povolení (rozhodnutí č. j. výst. 174/04-330); to však bylo k odvolání stěžovatele zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 12. 2004, č. j. KULK 9784/2004. Dne 30. 9. 2005, proto stavební úřad oznámil zahájení (respektive pokračování) v řízení o odstranění stavby na pozemcích p. č. XB, XA, XC, XD, XE, XG a XF (č. j. výst. 304/05-330). Rozhodnutím ze dne 24. 7. 2006, č. j. 304/05-330, nařídil stavební úřad stavebníkovi předmětnou stavbu odstranit. Jeho rozhodnutí ovšem zrušil žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 12. 2006, č. j. OÚPSŘ 216/2006, a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. Opatřením ze dne 10. 5. 2007, č. j. 57/07-330, pak stavební úřad oznámil účastníkům a dotčeným orgánům pokračování v řízení o odstranění uvedené stavby. Mezi lety 2007 a 2016 stavební úřad opakovaně, avšak marně, vyzýval stavebníka, respektive jeho právní nástupce k doložení dokumentace týkající se předmětné stavby; za tím účelem také řízení o odstranění stavby přerušil.

V roce 2017 nicméně stavební úřad dohledal rozhodnutí ze dne 5. 3. 2003, č. j. výst 79/03-330, o změně stavby před jejím dokončením, kterým stavební úřad povolil stavebníkovi změnu stavby týkající se částí vodovodní přípojky na pozemcích p. č. XB, XA, XC, XD, XE, XG a XF. S ohledem na toto zjištění stavební úřad shledal, že stavba, o jejíž odstranění bylo vedeno shora popsané řízení, není v rozporu se stavebním povolením a řízení o odstranění této stavby je tedy vedeno bez právního důvodu. Rozhodnutím ze dne 31. 10. 2017 proto rozhodl tak, že se odstranění stavby na pozemcích p. č. XB, XA, XC, XD, XE, XG a XF nenařizuje; jeho rozhodnutí následně potvrdil žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

[21] Z toho, co bylo uvedeno výše, je zřejmé, že předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci je rozhodnutí, kterým stavební úřad nařídil odstranění pouze části původně povolené stavby vodovodní přípojky (dle stavebního povolení ze dne 11. 2. 2002), respektive dvou jejích částí, nacházejících se na pozemcích p. č. XB, XA, XC, XD, XE (první část) a p. č. XG a XF (druhá část). Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že výtky stěžovatele proti údajnému prohlášení původní vodovodní přípojky situované na pozemcích nedotčených stavební činností pana R. F. (p. č. XI, XJ, XK, XL, XM, XN, XO, XP, XQ, XR, XS, XT) za stavbu nové vodovodní přípojky se zcela míjejí s předmětem nyní přezkoumávaného řízení o odstranění stavby; ten totiž zahrnoval pouze stavbu vodovodní přípojky (jejích realizovaných částí) na pozemcích p. č. XB, XA, XC, XD, XE, XG a XF. Z hlediska takto vymezeného předmětu řízení je tedy nepodstatné, zda ve zbývajících částí trasy plánované vodovodní přípojky vymezené ve stavebním povolení byla jakákoli stavba realizována. I za situace, kdy v některých úsecích původně povolené stavby dosud nebyla žádná stavební činnost realizována, byl totiž stavební úřad bezpochyby oprávněn zahájit řízení o odstranění pouze té části stavby, která již realizována byla, avšak v rozporu s vydaným stavebním povolením. Jinými slovy řečeno, v řízení o odstranění stavby, jehož výsledkem je žalobou napadené rozhodnutí, nebyla řešena otázka, zda za stavbu vodovodní přípojky podle stavebního povolení ze dne 11. 2. 2002, lze považovat (i) stávající vodovodní přípojku, nedotčenou stavební činností stavebníka.

[22] Ze stejného důvodu shledal kasační soud bezpředmětnými také námitky ohledně zásahu do původní vodovodní přípojky, jehož důsledkem má být odnětí možnosti zásobování stěžovatelovy nemovitosti pitnou vodou jejím prostřednictvím. Jak již bylo uvedeno, předmětem řízení o odstranění stavby, zahájeného dne 17. 5. 2002, bylo posouzení otázky, zda stavba (části stavby) na pozemcích p. č. XB, XA, XC, XD, XE, XG a XF vznikla v souladu s vydaným stavebním povolením, respektive zda k jejímu provedení bylo stavební povolení vůbec vydáno. Bez jakéhokoli významu pro toto řízení naopak bylo, zda a jakým způsobem je stěžovatel schopen zajistit si dodávky pitné vody do své nemovitosti. Předmětem tohoto řízení konečně nebyla (a ani nemohla být) otázka, zda stavebník R. F. (či jeho právní nástupce) užívá výše uvedeným způsobem upravenou vodovodní přípojku na základě platného soukromoprávního titulu. Tuto otázku přísluší řešit soudům v občanskoprávním řízení.

[23] Pro úplnost lze dodat, že argumentace stěžovatele, podle které má být rozhodnuto o odstranění fakticky nerealizované části vodovodní přípojky (která byla dle jeho tvrzení nahrazena napojením na stávající část dříve již realizované přípojky z konce osmdesátých let minulého století), neboť tato neexistující (*domnělá*) stavba je v rozporu s vydaným stavebním povolením, postrádá jakoukoli logiku. Nelze odstraňovat stavbu (část stavby), která fyzicky neexistuje. Ostatně i ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 (logicky) hovoří o odstranění *stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení nebo ohlášení nebo v rozporu s ním*; stejně tak i recentní úprava - § 179 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 2006 – hovoří o odstranění *stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním*. Rovněž není zřejmé, z čeho stěžovatel

pokračování

dovozuje, že neodstraněním tohoto „domnělého stavu“ je odříznut od možnosti připojení k (původnímu) vodovodu.

[24] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami, jimiž stěžovatel zpochybňuje splnění podmínek pro vydání rozhodnutí o nenařízení odstranění stavby s poukazem na to, že první část stavby (na p. č. XB, XA, XC, XD a XE) neodpovídá stavebnímu povolení a pro druhou část (na p. č. XG a XF) neměl stavebník žádné stavební povolení. Ponechá-li Nejvyšší správní soud stranou otázku, zda vůbec měl být stěžovatel účastníkem předmětného řízení o odstranění stavby (řešené části stavby se nenacházejí na jeho pozemcích, ani s jeho pozemky bezprostředně nesouvisí), lze konstatovat, že jde o námitky nedůvodné. Stavba vodovodní přípojky na pozemcích p. č. XB, XA, XC, XD, XE, XI, XJ, XK, XL, XM, XN, XO, XP, XQ, XR, XS, XT a XF byla povolena rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 11. 2. 2002, č. j. výst. 43/02-330. Toto rozhodnutí žalovaný potvrdil rozhodnutím ze dne 11. 8. 2003, č. j. KÚLK 2810/2003. Je sice pravdou, že stavebník R. F. toto rozhodnutí zcela nerespektoval, neboť provedl stavbu na pozemcích p. č. XB, XA, XC, XD, XE, XG a XF odlišně od záměru schváleného shora uvedeným stavebním povolením, tato změna byla ovšem dodatečně aprobována rozhodnutím ze dne 5. 3. 2003, č. j. výst. 79/03-330, o změně stavby před jejím dokončením.

[25] Stěžovatel má dále za to, že výše citovaný rozsudek č. j. 5 As 30/2011-93 (respektive právní názor v něm vyslovený) nelze vztáhnout na jeho případ. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že v této části kasační stížnosti se stěžovatel omezuje na prostý nesouhlas s odůvodněním krajského soudu, aniž by na podporu svého názoru vznesl konkrétní argumenty. Judikatura kasačního soudu se přitom ustálila v obecný závěr, že není-li stěžovatel spokojen se skutkovým či právním posouzením věci, musí v kasační stížnosti vylíčit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována (viz například rozsudek tohoto soudu 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40, srov. přiměřeně též rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Obsah kasační stížnosti tak v této části nespĺňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; v tomto případě se proto věcně nejedná o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

[26] Obdobně nahlížel Nejvyšší správní soud na výtku stěžovatele, že v řízení o odstranění stavby správní orgány obou stupňů aplikovaly správní řád z roku 2004, ačkoli podle § 179 odst. 1 tohoto zákona měly řízení dokončit podle správního řádu z roku 1967. Stěžovatel totiž, stejně jako v žalobě, nijak nespécifikoval, o co tento právní názor opírá, ani jak se tato okolnost měla promítnout v jeho právní sféře, respektive jakými konkrétními kroky či úkony správního orgánu činěnými podle aktuálně účinného správního řádu byla dotčena jeho (konkrétní) práva.

[27] Vzhledem k tomu, že identickou námitku vznesl stěžovatel rovněž v žalobě, není pochybením krajského soudu, pokud se k takto obecně formulované výtce výslovně nevyjádřil. Náležitosti projednatelného žalobního bodu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. opakovaně akcentovala judikatura Nejvyššího správního soudu, podle níž musí žaloba obsahovat skutkové i právní důvody, pro které žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (viz rozsudek ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52). Líčení skutkových okolností nemůže být pouze „*typovou charakteristikou určitých 'obvyklých' nezákonností, ke nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, vybrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem [...] Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami*“ (výše citovaný

rozsudek rozšířeného senátu č. j. 2 Azs 92/2005-58). Žalobní námitka spočívající v prostém konstatování, že správní orgány v rozporu s § 179 odst. 1 správního řádu z roku 2004 nedokončily řízení o odstranění stavby podle dosavadních právních předpisů, tedy nesplňovala náležitosti řádného žalobního bodu, proto jí krajský soud nemusel vypořádat.

[28] Stěžovatel konečně rozporoval zjištění správních orgánů a krajského soudu ohledně provedení jedné z částí stavby na pozemcích p. č. XG a XF a trval na tom, že se zde nachází pouze plastový kryt na pokládku optických kabelů. Zde se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s krajským soudem v tom, že stěžovatel nijak nespécifikoval, jak by se měla tato tvrzená skutečnost dotýkat jeho veřejných subjektivních práv. Vedení jakéhokoli dokazování k prokázání skutečnosti, jejíž potenciál zasáhnout stěžovatelovu právní sféru je přinejmenším sporný, by bylo neúčelným.

[29] Ze všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[30] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[31] V řízení o kasační stížnosti byl stěžovatel zastoupen advokátem na základě usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2020, č. j. 3 As 405/2019-22. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce učinil v řízení o kasační stížnosti dva úkony právní služby, kterými byla jednak první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, jednak doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Za každý tento úkon náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], a dále částka 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Ustanovený zástupce není plátcem DPH (§ 14a advokátního tarifu), proto mu odměna nebyla o částku DPH navýšena. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tedy činí 6.800 Kč. Tato částka bude Mgr. Jakubu Beránkovi, vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu